

[Pinstrup.]

deres Taler, lyder det egentlig meget pænt. De vil have noget lavere Militærudgifter. Ja, Herregud, det har vi jo alle sammen villet (Munterhed); ja, det bør man ikke le af, thi det er en Kendsgerning, at vi har faaet en ret betydelig Nedgang i Militærudgifterne i den sidste halve Snes Aar. De vil have nogle flere Tjenestemænd, og det skal jo helst være Socialister, de er imod Arbejds- og Erhvervsfrihed her i Landet, de vil give højere sociale Understøttelser, forventende naturligvis taknemmelige Stemmer paa den kommende Valgdag. Men er dette nu egentlig Socialismens *Maal*? Det tror jeg slet ikke. De optræder som pæne Folk og snakker om saadanne Almindeligheder, men de har et ganske andet Maal. Socialismens Maal ligger ikke i disse enkelte Sager, som jeg her har nævnt, men det egentlige Maal synes de ikke at interessere sig saa meget for at faa frem eller at tale om. Jeg vil derfor gerne gøre nogle Bemærkninger om dette Forhold. I Henhold til Socialdemokraternes Program af 1923 skal jeg citere nogle faa Udtalelser, der giver et klarere Indblik i, hvad Socialdemokraterne i Virkeligheden tilstræber, og hvad de vil. Det hedder deri:

„Socialdemokratiet kræver Produktionsmidlernes Overgang til Samfunds- ejendom — Socialisme.“

Og som Produktionsmidler nævnes følgende Ting i Socialdemokratiets Program:

„Jord, Grund, Fabrikker, Maskiner, Raastoffer, Samfærdelsesmidler o. s. v.“

Derefter hedder det: Socialdemokratiets Hovedformaal er

„at samle hele Arbejderklassen i et klassebevidst, socialistisk Arbejderparti, at erobre Magten i Samfundet, at afskaffe det kapitalistiske Privateje til Produktionsmidlerne, at omdanne det til socialistisk Fællesje, og at organisere det arbejdende Folk til at overtage og drive Produktionen i det socialistiske Samfund.“

Og saa staar der jo, at dette maa forventes at ville medføre en hidtil ukendt Rigdom.

Jeg skal vedrørende disse mange Programpunkter holde mig til det, der har Forbindelse med Jorden. Det er jo Socialdemokratiet og de Radikale, der nu har Flertal her i Folketinget, enige om: at ville inddrage Jorden til Samfundseje. De er enige om

dette vigtigste socialistiske Programpunkt. Og hvorfor skulde de Radikale ikke være enige med Socialdemokraterne i det? Dette Parti har jo i Virkeligheden aldrig gjort noget andet end at berede Vejen for Herren, nemlig for Socialismen, eller som det afdøde ærede Medlem Sabroe sagde: at være Gødning paa Socialismens Ager. Og jeg maa sige, at som Forholdene har udviklet sig, gør de det ivrigere og inderligere nu, end de har gjort det nogen Sinde før. Der var en Underdanighed, kan man næsten sige, i det ærede Medlem Hr. Niels Frederikssens Ord, som syntes mig ynkværdig. Ja, det gjorde mig i Virkeligheden ondt at læse det — jeg beklager, at jeg ikke havde Lejlighed til at høre det ærede Medlems Tale; men ved at læse den fik jeg et stærkt Indtryk af dette; og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen er jo dog en fri Jordbruger, selv om han har fornedret sig til at blive Gaardejer, saaledes som for øvrigt de fleste Husmandsførere har gjort. Det nedsætter dem naturligvis i hvert Fald i det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Agtelse efter de Taler, det ærede Medlem har holdt her i Tinget.

Jeg kan altsaa ikke se anderledes paa den politiske Udvikling, end at der er en Fare for den frie Jordbesiddelse, nu da vi har et Flertal her i Folketinget af de to Partier, der begge er lige ivrige for at føre Jorden bort fra Privateje og over til Samfunds- ejendom. Og de er jo ogsaa enige om Midlet dertil, nemlig dette ved forøgede Jord- skatter, Grundskyld, som man kalder det, at fratage Ejerne Jordværdien og dermed at fratage dem Ejendomsretten og Raadig- heden over Jorden. Dette er for saa vidt ikke noget helt nyt. Det var jo det, der skete ved Jordlovene af 4. Oktober 1919. De Landbrug, der oprettes efter disse Love, er jo faktisk Statsfæstebrug, hvor Brugerne er Fæstere. Thi hvad er Fæste? Det er nu som tidligere en Besiddelsesform, hvor Brugerne ikke kan købe sit Brug til Selveje. Det er ikke muligt for de Mænd, der har faaet Jord efter en af disse Love, at blive Ejere af den Jord, de bor paa. Saadan var Fæsteforholdet under privat Fæste, og lige saadan vil det være under Statsfæste. Aldrig kan Brugerne blive Selvejer med dennes frie Raaderet over sin Ejendom. Han kan efter disse Love lade den gaa over til sin Søn